

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

24. An absolutio casuum reservatoru[m] ex præsumptione ratihabitationis
sit valida? Ex quo in corpore hujus Resolutionis quinque objectiones
deducuntur circa hoc, & in ultima sequitur Confessarium ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

Pastor ipse actum postea ratum habeat. Quia hoc Sacramentum omnino inualidè confertur ab eo, qui non habet iurisdictionem. Rati habitio autem sub nullo modo potest efficere, aut ut absolvens iam ante verè habuerit iurisdictionem; aut ut Sacramentum inualidè collatum conualecat: præsertim cum hoc Sacramentum nullo modo possit pendere à conditione futura: ut ostendi *tom. 1. quæst. 64. art. 8. dub. 2.* Et ad illam regulam iuris citatam. Respondeo illam solum intelligendam de iis actibus, qui in sui valore immediatè pendent à rati habitioe alterius: ut fit in contractibus & similibus. Adde cum absolutio non possit dari nomine alicuius alterius hominis, seu immediatè nomine & auctoritate Dei, nullam eam posse ratam habere: quia ut dicitur *ibid. R. g. iuris 9.* Ratum habere quis non potest, quod ipsius nomine non est gestum.

9. Sequitur secundò, ut quis validè absoluat, non sufficere, ut omnino præsumat Parochus gratum esse, ipsius subditi confessionem audiat: nec etiam quòd Parochus sciens hoc fieri, id de facto interius in animo suo approbet. Nam nec illa præsumptio, nec interior illa approbatio alteri de facto dant iurisdictionem, sine qua inualidè confessionem audit. Quare necesse est, ut Parochus internum illum consensum aliquo signo externo exprimat, quo eum audienti sufficienter explicet: ita ut hic determinatè sciat illum consentire.

10. Unde sequitur tertio, non semper sufficere, quòd Parochus videat me, v. g. audire suum subditum, & non contradicat: quia inde non possum certò colligere eum in hoc consentire. Nam potest fieri, ut non contradicat, quia putat me ex privilegio, aut alia ratione habere iurisdictionem, quia nimirum falsò putat penitentem solum confiteri venialia, aut quia non audeat contradicere, ne lites aut iurgia excitentur, aut aliquod scandalum fiat. Quare ut eius non prohibitio habeat rationem concessionis verè, necesse est primò, ut constet mihi ipsum scire, vel saltem credere me carere omni iurisdictione: eumque esse talem, qui liberrimè contradiceret, si factum meum non approbaret: aut qui me ita amet, ut libenter habeat me ipsius consensum in similibus rebus præsumere.

11. Sequitur quarto, etiam in hoc casu si Parochus non videat me, dum me accingo ad audiendam confessionem, sed tantum superueniat, dum confessionem audire ceppi, & dicto modo factum meum approbet, me initio quovisq; talis approbatio sufficienter fiat, omnia inualidè agere, quia sine vlla iurisdictione: quare necessarium erit, ut penitens secundò confiteatur omnia peccata, quæ prius fuerat confessus: quia illa confessio cum non sit facta legitimo iudici, non potuit esse sacramentalis. Poterit tamen hoc breviter facere, dicendo se confiteri omnia peccata, quæ ante fuerat confessus.

12. Sequitur quinto, cum graviter peccare, qui ita confessionem audire incipit, et si speret Pastorem mox superuenturum, & ita approbatum ipsius factum. Tum quia initio inualidè confessionem audio cum iniuria penitentis, & ipsius Sacramenti, ac usurpatione aliena iurisdictionis: tum etiam quia exponit se periculo inualidè absoluendi, si Pastor verè interius factum non approbet, aut non sufficienter exteriùs id exprimat. Et similiter graviter peccat, qui tali sciens confitetur: quamvis hic faciliùs ex ignorantia excusari possit. Quare quando gravissima necessitas non postulat, nunquam simile quid, nisi expressa venia prius petita, faciendum est.

13. Dicendum est igitur contra Croufers, quòd cum agitur de iurisdictione ad valorem Sacramenti penitentiae, requiritur verè actualis voluntas expressa, vel tacita, quæ rati habitio de præfenti, vel de præterito appellatur.

RESOL. XXV.

Quid facere debeat Confessorius, qui malè absoluit penitentem de aliquo casu reservato non habens iurisdictionem: Ex part. 2. tr. 1. §. 5. & Misc. 1. Ref. 60.

§. 1. **H**ic casus in praxi potest frequenter accidere, quòd debet petere iurisdictionem à Superiiori, & postea si non adest scandalum, monere penitentem ad iterum confitendum; vel si penitens in casu veniat ad secundam confessionem, petat Confessorius ab eo, an doleat etiam de peccatis præcedente confessione dictis, & cupiat, si qua ratione necesse sit, etiam ab iis absolvi: & si dicat, quòd sic, illum absolvat, nihil defectu primæ confessionis dicendo. Vide Coninch de *Sacram. disp. 8. dub. 17. n. 141. & 143. Nung. tom. 2. in Res. ad art. ad 3. p. 9. §. 3. Floron. tract. de casib. refer. p. 1. c. 5. §. 1. Possuin. de offic. cur. c. 7. n. 64. Homobon. de casib. refer. c. 6. n. 5. Conrand. in resp. cas. conf. p. 1. q. 1. §. 8. Navar. in man. c. 26. n. 13. Sylv. in addit. ad 3. p. 9. §. 3. art. 4. queritur 8. concl. 1. & 2. & alij communiter. Sed his non obstantibus, inuenio Ioan. Valerum in *diffidentibus vtriusque fori, ver. differentiæ, ass. 9. n. 2. in fin.* cum aliquibus docere, in tali casu, cum penitens est ignarus, nihil à Confessario faciendum esse, nec à Superiore licentiam absoluendi impetrandam esse, ex *arg. c. quia circa, de consing. & ass. n. 1.* quia taliter absolutus est ab omnibus scilicet directè à non reservatis, & indirectè à reservatis per inf. sionem gratiæ. Ergo, &c. Ita ille, & citat Cordubam, & Henriquez. Sed tu tene communem sententiam, quæ quidem, ut diximus, procedit, quando Confessorius potest sine scandalo admonere penitentem; quando verò scandalum adest, vel non adest, remittitur arbitrio prudentis Confessorij. Non reticeam tamen, quòd Philippus Faber Lector S. Theol. in Academia Patavina, difficile putat in tali casu re vera non adest scandalum. Ita ille in *disp. de penit. in 4. sent. disp. 19. q. unica, disp. 33. cap. 3. num. 18.**

RESOL. XXVI.

An confitens Superiori liberetur à reservatione, quoad peccata oblita?

Ex quo inferitur, si Superior absolvat ab una censura solum, & habeat potestatem del. ratam, non manere penitentem absolutum ab aliis, quas forè incurrarat, nec ablatam esse reservationem pro illis.

Sed quid est sentiendum, quando absoluit generaliter ab omni excommunicatione in quantum potest; & quando absoluit generaliter à peccatis, an tunc verba dirigantur ad omnes censuras, & peccata reservata, & per consequens ad omnia oblita? Ex part. 10. tr. 1. §. 5. & Misc. 3. Ref. 56.

§. 1. **N**egativam sententiam tenent Doctores, Superius citat, & sequitur nominatim contra me P. Pasqualigus in *praxi de Iubileo, quæst. 24. n. 8.* ubi sic ait: Secundò colligitur contra eundem Bossium *sect. 1. de Iubileo, casu 29. n. 4.* & eos quos citat n. 8. Eum qui confitetur Superiori, aut alteri habenti auctoritatem vniuersalem delegatam, non remanere liberum à reservatione quoad oblita, ut docent A. terius *tom. 1. de censur. lib. 4. disp. 4. cap. 3. dub. 2. vers. Dico secundo.* Suarez *disp. 31. de penit. sect. 4. n. 18.* Coriolanus *part. 1. de casib. referuat. art. 9. n. 4. vers. Si ve. d. Bonacina disp. 5. de penit. quæst. 7. punct. 5. §. 3. num. 4. vers. Adde.* Floronus *part. 1. de casib. referuat. cap. 4. §. 10. vers. An confiteatur.* Ratio est, quia quoad reservata, cum causa non sit cognita, nec etiam remanet

Sup hoc sup.
in 3. Ref. 5.
§. 1. & aliis
§. 5. & vers.
eius primæ
not.